

Nou escenari Cap a les plebiscitàries

Els històrics que es resisteixen a ser història

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Núria de Gispert admet que li costa molt dir, explícitament, que és independentista. Joan Rigol li dona la recepta: un cop has dit moltes vegades que ets partidari de la “plena sobirania” no et costa gaire acabar dient que ets independentista. La presidenta del Parlament i el coordinador del Pacte Nacional pel Dret a Decidir estan immersos en el Procés –amb majúscula– i també en un procés paral·lel al Procés: aconseguir que el seu partit, Unió Democràtica de Catalunya, s’espolsi definitivament de sobre els complexos i abandoni l’ambigua equidistància del nedar i guardar la roba en què es troba sotmès des

que la independència és el primer plat de l’agenda política catalana.

Però no els resulta feina fàcil. Ells dos són les dues cares visibles essencials dels militants històrics del partit posicionats a favor de la independència. Aquest diumenge tenen una cita rellevant –la votació sobre la posició oficial d’Unió en el full de ruta nacional– i en un acte a l’Ateneu demanaran obertament i sense embuts el no a la pregunta formulada per la direcció del partit, ambigua i recargolada, enfocada a ser respectuosos amb la legalitat espanyola i pensada per continuar embarcats en l’anar tirant i ser arrossegats pel corrent dels que lideren el Procés.

“Ridícul i cagarel·la”

És una reunió d’“històrics que volen fer història en unes dates històriques”, recalca Rigol sense por a les redundàncies. Guiomar Amell, impulsora de la trobada, llegeix cartes d’alguns d’aquests històrics que no

Dirigents històrics d’Unió van defensar ahir el no el 14-J, en un acte a l’Ateneu Barcelonès. RUTH MARIGOT

han pogut assistir a l’acte, entre els quals hi ha la dibuixant Pilarín Bayés. No estan per orgues, es mostren molt crítics amb la pregunta i amb la direcció del partit. “El ridícul i la cagarel·la que ens estan fent fer són de dimensions abismals”, diu la carta de Manel Cardeña. Retrets a Duran i sobretot a Ramon Espadaler, secretari general del partit i autor de la pregunta.

Raimon Carrasco, fill de Manuel Carrasco i Formiguera –l’històric

fundador d’Unió–, ho té claríssim: “El meu pare era independentista i per tant aquest diumenge votaria no”. Resulta revelador escoltar la contundència i l’aplom que mostren De Gispert i Rigol. “Unió és un partit moderat, però la moderació no fa frontera amb la confusió, amb anar fent la puta i la Ramoneta, sinó amb la convicció”, diu l’expresident del Parlament. I retreu també que la direcció del partit sigui víctima de les seves pròpies maniobres i que li agradi massa “l’aigua tèbia”.

El lliri a la mà

De Gispert lamenta haver anat tants anys “amb el lliri a la mà” creient-se que Catalunya podia entendre’s amb els successius governs centrals. No s’estalvia la ironia en referir-se a “l’èxit espantós” de l’Estatut del 2005, “la gran tercera via que ja s’ha vist on ens ha conduït”. I què passarà després del 14-J? A criteri de Rigol, passarà que Unió tindrà un mandat a seguir: “No es tracta de qui guanya i de qui perd dins d’Unió, sinó de resoldre la profunda crisi que ara mateix pateix el partit”, conclou. Els històrics es resisteixen a ser engolits per la història. ■

Referent
El fill de Carrasco diu que el seu pare votaria ‘no’ el 14-J